

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.L., nar. ..., bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2016 č.j. DSH/13134/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 26.5.2016, č.j. OD/5333/16/Ka, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta snižená z 2.000,- Kč na 1.900,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

V žalobě žalobce tvrdil, že policisté skutečně viděli běžný bezpečnostní pás podél B sloupku viset, ale žalobce byl současně připoután alternativním pětibodovým zádržným systémem, kterým bylo jeho vozidlo nadstandardně vybaveno a k čemuž navrhoval ve správním řízení důkaz výsledkem své spolujezdkyně a ohledáním vozidla. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soud (dále jen „*NSS*“) ze dne 10.2.2016 č.j. 1As 204/2015-33, podle něhož „*Nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení v řízení o přestupku nelze obcházet výsledkem policistů v postavení svědků ohledně toho, jak se vůči nim osoba při šetření přestupku vyjádřila (§ 137 ods. 4 správního řádu z roku 2004)*“. Žalobce tvrdil, že se při silniční kontrole k přestupku nepřiznal. Nepřesvědčivá je podle žalobce i úvaha žalovaného o tom, že výpověď policisty je v souladu s úředním záznamem a s oznámením

přestupku, neboť toto je vysoce pravděpodobné, neboť pokud by se policista přiznal k pochybení, mohl by si způsobit nebezpečí sankčního postihu. Podezřelý z přestupku nemá povinnost něco policistům na místě sdělovat a toto nezavdává příčinu k tomu, aby mu opačný postup byl kladen k tíži. Nemůže se uplatnit princip koncentrace řízení, když právo seznámit se z podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim je garantováno až do konce řízení. To platí i pro skutečnost, že žalobce začal důkazy uplatňovat až v odvolacím řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 21.6.2013 č.j. 6As 25/2013-23, podle něhož „nelze námitku odmítnout jen proto, že ji stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. Právo obviněného vnášet tvrzení a navrhopvat důkazy platí po celou dobu řízení včetně odvolacího.“ Žalobce tvrdil, že se po zastavení odpoutal, aby dosáhl dozadu na tašku s doklady, proto v okamžiku, kdy policista přišel k vozidlu, žalobce připoután nebyl a je otázkou, zda pětibodový bezpečnostní pás mohl být vidět, když na něm žalobce seděl. Podle žalobce měl žalovaný provést některý z žalobcem navržených důkazů, či provést dokazování vlastní, například výpovědi druhého policisty. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.4.2016 č.j. 7As 27/2016-31, podle něhož „odmítat navržené důkazy lze jen výjimečně tam, kde je jinak již zcela nepochybnitelně zjištěný skutkový stav věci.“. Dále žalobce namítal, že správní orgán nezhodnotil, zda vyslechnutý policista vůbec mohl provést pozorování, o němž tvrdí, že jej prováděl při registraci přestupku žalobce. Podle žalobce policista nemohl toto pozorování provést. Při pohledu přes zadní sklo nelze podle žalobce poznat, zda je řidič připoután, proto měl být proveden vyšetřovací pokus. Žalobce rovněž namítal nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce, když žalovaný neuvedl přesvědčivou úvahu, proč postačuje snížit uloženou pokutu pouze o 100,-Kč. Podle žalobce nebyl respektován princip zákazu reformace in peius, neboť bylo změněno prvostupňové rozhodnutí v jeho neprospěch, když za správní orgán žalovaný doplňoval úvahy, které by takovou výši pokuty odůvodňovaly. Podle žalobce bylo porušeno ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (dále jen „s.ř.“), podle něhož jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, či je nesprávné, a je-li to k zapotřebí k odstranění vad v odůvodnění, změni odvolací orgán rozhodnutí v části odůvodnění. Změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku o sankci a zároveň byla tato snížena, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Na základě provedeného dokazování považuje žalovaný za vyvrácené tvrzení žalobce o pětibodovém bezpečnostním pásu, a nebyly zde proto důvody pro výslech spolejezdkyne žalobce a ohledání vozidla s ohledem na nadbytečnost a neúčelnost těchto důkazních návrhů. Výpověď policisty K., který neměl žádný zájem na věci, ani vztah k žalobci, byla podle žalovaného věrohodná, a vyplývá z ní, že žalobce před zjištěním bodového záznamu za přestupek na místě kontroly s přestupkem souhlasil. I následně v řízení před správním orgánem prvního stupně byl zcela pasivní co do namítání jiného skutkového děje a veškeré námitky byly obsaženy teprve v odvolacím řízení, proto se jeví následná argumentace žalobce, že byl připoután pětibodovým pásem, jako nevěrohodná a účelová. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 4.12.2013 č.j. 1As 87/2013-60, podle něhož „je obecně vhodné, aby si stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil ji již v prvním kole přestupkového řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích a navíc se může taková obrana jevit i účelová.“. Podle žalovaného je možné přihlídnout k výpovědi svědka policisty ohledně skutečností sdělovaných žalobcem při silniční kontrole stejně jako ohledně popisu jeho chování na místě, což lze použít podpůrně. Z oznámení přestupku navíc nevyplývá, že by žalobce protiprávní jednání jakkoliv zpochybňoval. Z vyjádření svědka o žalobcem prezentovaných skutečnostech při kontrole nebylo nakládáno jako s procesně použitelným

doznáním, jen toto dokreslovalo zjištění důkazů procesně použitelných. Navíc souhlas žalobce s přestupkem je též v oznámení přestupku, kde se k věci nevyjádřil. Jelikož nebyl zjištěn žádný zájem svědka K. na věci, ani vztah svědka k žalobci, nebyly důvody, proč by svědek měl jakkoli popisované skutečnosti upravovat v žalobcův neprospěch. Ustanovení § 82 odst. 4 s.ř. neznemožňuje posuzovat věrohodnost žalobcem tvrzené skutkové verze za jeho předchozí pasivity až s odstupem v odvolacím řízení. Takto uvedené skutkové tvrzení nemívá stejnou míru věrohodnosti jako bezodkladně uvedené. Tvrzení žalobce, že byl při řízení vozidla připoután pětibodovým pásem, bylo vyhodnoceno jako nevěrohodné i proto, že tvrzení bylo provedeným dokazováním vyvráceno. Argument, že žalobce nebyl připoután ještě ve chvíli, kdy svědek policista přistoupil k vozidlu, byl použit podpůrně, ale nasvědčuje správnosti závěru správních orgánů o spáchání přestupku ze strany žalobce. Pokud by vozidlo žalobce bylo vybaveno pětibodovým pásem, osazení tohoto pásu by svědek vidět musel při přistoupení k vozidlu žalobce. Správní orgán nevycházel jen z výpovědi policisty, nýbrž z oznámení přestupku, a věrohodnost těchto důkazů osvědčuje i úřední záznam, s nimiž je ve vzájemném souladu. Jelikož byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě, nebyly důvody pro rozšiřování dokazování, např. o výpověď dalšího policisty. Z vyjádření policisty je zřejmé, že jeho pozorovací možnosti nebyly sníženy, např. oslněním sluncem či upraveným zasklením, přičemž protiprávní jednání pozoroval z bezprostřední blízkosti a důvodem zastavení vozidla ke kontrole byl právě tento přestupek. Vzhledem k popisu pozorovacích možností svědka nebyl důvod pochybovat o možnosti vidět protiprávní jednání. V případě změny prvostupňového rozhodnutí žalovaným nemůže být ve výroku rozhodnutí zmiňována změna odůvodnění, neboť pro toto není zákonný důvod. Není důvod pochybovat o tom, že přes zadní sklo vozidla při stání policejního vozidla přímo za žalobcem a za neztiženého výhledu lze pozorovat, zda je osoba připoutána bezpečnostním pásem. Policista pozoroval, že pás viděl volně viset u B sloupku vozidla a při příchodu k vozidlu za účelem silniční kontroly žalobce opět nebyl připoután. Pokud by byl osazen pětibodový pás, policista by toto v průběhu kontroly musel zaznamenat a jen stěží si lze představit, že by za takové situace byl žalobce pasivní, přestože oznámení obsahovalo údaje o původním souhlasu s přestupkem a o odmítnutí blokového řízení z důvodu bodového záznamu, že by neprojevil svůj nesouhlas s oznámením přestupku s odkazem na pětibodový pás ve vozidle. Žalovaný nepochybuje o možnostech svědka pozorovat spáchání přestupku, neboť toto bylo učiněno ve fázi stání na semaforu na červený signál, tedy v klidové pozici, kdy se svědek mohl na protiprávní jednání žalobce podrobněji zaměřit. Neurčité úvahy a nesprávný počet zohledněných přestupků v prvostupňovém rozhodnutí byly provedenou změnou rozhodnutí ze strany žalovaného vyňaty a dále bylo přihlédnuto k adekvátnímu počtu spáchaných přestupků za poslední tři roky, tedy celkem k šesti záznamům. Ke změně prvostupňového rozhodnutí pak došlo ve prospěch žalobce, nikoliv v jeho neprospěch.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 24.2.2016, podle něhož žalobce v tento den v 10:10 hod. řídil osobní motorové vozidlo Ford Focus RZ ..., na silnici č. I./22 v ulici Tyršova v Klatovech, ve směru na Horažďovice a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Řidič byl zastaven u domu č.p. 252, s přestupkem souhlasil, ale po zjištění, že za přestupek jsou trestné body, nesouhlasil s vyřízením namíste a žádal o zaslání přestupku do správního řízení. Odmítl se do oznámení vyjádřit a podepsat jej. Podle úředního záznamu Policie České republiky (dále jen „**PČR**“) z téhož dne policisté jeli v ulici Plzeňská v Klatovech za vozidlem žalobce a za jízdy si policista K. všiml, že řidič není připoután. Z tohoto důvodu vozidlo zastavili.

Svědka M.K. při jednání dne 4.5.2016 v nepřítomnosti žalobce uvedl, že řidiče nepřipoutaného viděl zřetelně, přičemž viděl do vozidla výborně, neboť jeli se služebním

vozidlem hned za vozidlem žalobce, tedy v bezprostřední blízkosti. Na křižovatce ulic Plzeňská a Domažlická za tímto vozidlem stáli na semaforech, protože byla červená. Tehdy jasně svědek viděl, že pás visí u sloupku řidiče a není přetažen přes trup. Vozidlo nemělo upravená skla a viditelnost nebyla snížena. Oslněn sluncem nebyl. Výhled do vozidla žalobce měl zadním okénkem. Svědek neviděl, že by se žalobce následně připoutával. Řidič nebyl připoután, ani když svědek přišel k jeho vozidlu při kontrole. Svědek popřel, že by měl nějaký vztah k žalobci.

Po jednání byl žalobce znovu vyzván písemně usnesením k tomu, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, na což nereagoval.

Správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zhodnotil výpověď svědka jako věrohodnou s tím, že nejsou důvody pro pochybnosti o výpovědi policisty, neboť tento neměl na věci a jejím výsledku žádný zájem, ani k žalobci nemá žádný vztah, vykonával jen svoji služební činnost, při níže je vázán závazkem, aby zásah do práv osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu zákroku. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista tyto zásady překročil. Dle svědka žalobce jednoznačně nebyl jako řidič motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem, což svědek viděl z blízkosti několika metrů. Svědek měl výborný výhled do vozidla. Uvedl, že skla vozidla nebyla nijak zatmavena a jasně viděl, že řidič nebyl připoután, neboť neviděl natažený bezpečnostní pás mezi bočním sloupkem a řidičem. Žalobce nebyl připoután, ani když policista přistoupil k jeho vozidlu. Výpověď svědka jednoznačně koresponduje se skutečnostmi uvedenými v písemných dokumentech. Při ukládání sankce správní orgán prvního stupně uvedl, že vědomou nedbalost spatřuje v tom, že žalobce musí vědět, že povinností řidiče je být připoután bezpečnostním pásem, neboť je řidičem od roku 1999, a současně musel vědět, že připoután není, a že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej neohrozí. Dle názoru správního orgánu spoléhal žalobce, že jej policisté neuvidí. Jako přítěžující okolnost zohlednil správní orgán, že k přestupku došlo v uzavřené obci a že žalobce má za poslední tři roky evidováno 7 záznamů o přestupcích.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nelze za přítěžující okolnosti obecně uvedení skutečnosti, že k přestupku došlo v uzavřené obci či že závažnost přestupku je obecně vyjádřena zákonným rozmezím sankce. Nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odůvodňují proto snížení pokuty. Nebyly shledány žádné polehčující okolnosti a adekvátní přítěžující okolnosti (tj. zavinění ve formě vědomé nedbalosti a toliko 6, nikoli 7 záznamů v evidenční kartě řidiče za poslední 3 roky) odůvodňují sankci 1.900,-Kč, tedy ve spodní polovině zákonného rozpětí, které je od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč. Uložení nižší pokuty by nesplňovalo její preventivní účel vzhledem k 6 záznamům za poslední roky, z nichž je zřejmé, že si žalobce z předchozích sankcí nevzal náležité poučení a nižší sankce by proto zjevně nevedla k nápravě. Podle žalovaného nebyla svědecká výpověď jediným důkazem, tím bylo též oznámení přestupku, k němuž měl žalobce na místě možnost se vyjádřit. Úřední záznam ověřoval věrohodnost provedených důkazů. Pokud by žalobce byl připoután pětibodovým bezpečnostním pásem, jak uvádí v doplnění odvolání, jen stěží by na místě spáchání přestupku s tímto souhlasil a nebránil se již vyjádřením do oznámení přestupku (zvláště když z této písemnosti vyplývá souhlas žalobce s přestupkem), zůstal v řízení pasivní, na svou obhajobu zcela rezignoval a teprve v odvolacím řízení by uplatnil jiný skutkový děj. Postup žalobce v řízení dle žalovaného svědčí o zjevné účelovosti jeho tvrzení. Také pokud by žalobce byl připoután bezpečnostním pětibodovým pásem, musel by toto policista při kontrole vidět a žalobce by to jistě ihned uplatnil. Tato verze skutkového děje byla podle žalovaného též vyvrácena již provedeným dokazováním.

Daný přestupek je pozorovatelný vlastními smysly svědka, proto jeho výpověď má na posouzení věci nejpodstatnější vliv. Pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností postačoval výslech jednoho policisty, neboť byl dostatečně podrobný a poskytl potřebné informace a není o něm důvodná pochybnost, tedy provádění výslechu dalšího policisty bylo nadbytečné a neúčelné. Prvotní pozorování policisty K. skrz zadní sklo vozidla žalobce (toto bylo pozorováno za jízdy i při stání na semaforu těsně za vozidlem žalobce) bylo ověřeno při silniční kontrole. Je zřejmé z výpovědi svědka, že tento při stání na červenou těsně za vozidlem žalobce na křižovatce ulic Plzeňská a Domažlická jasně viděl, že pás visí u sloupku a není přetažen přes trup, a žalobce nebyl připoután ani při kontrole. Navržené ohledání vozidla s odstupem cca 9 měsíců je podle žalovaného nadbytečné, neboť bylo vyvráceno provedeným dokazováním, že by žalobce byl připoután jakýmkoli pásem, navíc ohledání vozidla nyní by již nemohlo přinést žádné relevantní informace o stavu vozidla v době spáchání přestupku. K navržené svědkyni J.P. žalovaný uvedl, že nelze zpětně zjistit, zda ve vozidle v době spáchání přestupku byla spolujezdkyně, avšak na základě provedeného dokazování, z něhož vyplývá, že žalobce připoután nebyl, a na základě toho, že si žalobce po předchozí absolutní nečinnosti náhle vzpomněl na existenci svědkyně až v odvolání, jeví se tento důkazní návrh ryze účelovým, se snahou o neúčelné protahování řízení. Žalovaný poukázal na okolnost, že žalobce na svědkyni upozornil až poté, co jeho zmocněnec získal informace o výpovědi svědka K., který si nevzpomínal, zda ve vozidle byli spolujezdci. Toto podle žalovaného vzbuzuje dojem účelového uplatnění návrhu na výslech svědkyně.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Tvrzení žalobce, že byl připoután alternativním pětibodovým zádržným systémem, správně vyhodnotily správní orgány jako nevěrohodné a současně vyvrácené provedeným dokazováním. Vyvráceno toto bylo výslechem svědka K., který jednoznačně potvrdil, že viděl žalobce nepřipoutaného za jízdy i při stání na semaforu těsně za vozidlem žalobce a při přistoupení k jeho vozidlu. Výpověď tohoto nezávislého svědka nevyvolávala žádné důvodné pochybnosti o skutkovém ději a plně odpovídala dalším písemným podkladům ve spise (oznámení přestupku a úřednímu záznamu – tento nebyl označen za důkaz, pouze podklad rozhodnutí ověřující a podporující ostatní důkazy). Za této situace je doplňování důkazů např. výslechem dalšího policisty nadbytečným a neúčelným a správní orgán neprovedením tohoto důkazu nepochybil. Rovněž soud považuje z téhož důvodu nadbytečným provádět navržený důkaz vyšetřovacím pokusem či ohledáním vozidla nehledě na to, že s odstupem času těmito důkazy nelze zjistit skutkový stav v době spáchání přestupku.

Výpověď svědka K. nebyla jediným důkazem prokazujícím spáchání přestupku. Tím je i oznámení přestupku, do něhož se žalobce odmítl vyjádřit, ač tak mohl učinit. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o alternativním pětibodovém pásu považuje soud za správný, neboť je nelogické, aby žalobce takovou zásadní okolnost zpochybňující vinu za přestupek uplatnil poprvé s odstupem několika měsíců od spáchání přestupku, a to až dokonce v rámci odvolání poté, co byl prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným.

Správní orgán rozhoduje o tom, které důkazy provede a které nikoli. Pokud po provedení výslechu svědka K. dospěl správní orgán k závěru o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, nebyl povinen provádět výslech žalobcem navrženého svědka - spolujezdkyně. To platí tím spíše, že opět tento důkazní návrh byl

vznesen až v odvolání spolu s prvním uplatněním námitky o pětibodovém pásu, která byla vyhodnocena jako nevěrohodná a vyvrácená provedenými důkazy.

Správní orgány obou stupňů se v daném případě zabývaly podrobně okolnostmi přitěžujícími i polehčujícími, jak vyplývá z výše shrnutých odůvodnění jejich rozhodnutí, a tato odůvodnění považuje soud za přezkoumatelná a také dostatečně podrobná. To platí i ohledně argumentace žalovaného týkající se snížení uložené pokuty pouze o 100,-Kč. Protože snížení pokuty zohledňovalo nikoli zásadní pochybení prvostupňového orgánu v tom, že žalobce má za poslední tři roky evidováno ne 7, ale „pouze“ 6 záznamů o přestupcích, je podle názoru soudu jen mírné snížení pokuty logické, neboť platí správný závěr žalovaného, že uložení nižší pokuty by nesplňovalo její preventivní účel vzhledem k množství záznamů za poslední roky, z nichž je zřejmé, že si žalobce z předchozích sankcí nevzal náležité poučení, a nižší sankce by proto zjevně nevedla k nápravě. Protože v odvolacím řízení došlo ke snížení pokuty, nikoli k jejímu zvýšení, nebyl porušen princip zákazu reformace in peius. Tento princip nezakazuje provést drobné změny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pouze zakazuje na základě odvolání účastníka zvýšit sankci.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 31. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně